

**Kinh thánh chứa đầy những lời nguyện cầu,
kêu xin Chúa bảo vệ chữa lành
các bệnh dịch khác nhau.**

Kinh thánh thường đề cập đến những tai ương, và mỗi khi có người gặp phải họ đều kêu xin Chúa giữ gìn. Cầu nguyện là câu trả lời đầu tiên đối với nhiều người trong Kinh thánh, vì họ biết rằng Thiên Chúa có uy quyền giải thoát họ khỏi khổ đau, nếu điều đó phù hợp với ý muốn của Ngài.

Dưới đây là một số lời nguyện ngắn được tìm thấy trong Kinh Thánh để đọc trong những thời điểm khó khăn:

1Sbn 21,17

Đavít thưa cùng Chúa: “Lạy ĐỨC CHÚA, Thiên Chúa của con, xin tay Ngài cứ đè nặng trên con và nhà cha con, nhưng xin đừng giáng hoạ xuống dân Ngài!

Thánh vịnh 91

Hỡi ai nương tựa Đấng Tối Cao
và núp bóng Đấng quyền năng tuyệt đối,
hãy thưa với CHÚA rằng:
"Lạy Thiên Chúa, Ngài là nơi con náu ẩn,
là đồn lũy chở che, con tin tưởng vào Ngài”.

Chính Chúa gìn giữ bạn
khỏi lưới kẻ thù giăng, khỏi tai ương tàn khốc.
Chúa phù trì che chở, dưới cánh Người, bạn có chỗ ẩn
thân:
lòng Chúa tín trung là khiên che thuẫn đỡ.

Bạn không sợ cảnh hãi hùng đêm vắng
hay mũi tên bay giữa ban ngày,
cả dịch khí hoành hành trong đêm tối,
cả ôn thần sát hại lúc ban trưa.

Dù tả hữu có ngàn người quy ngã,
dù hai bên có chết cả vạn người,
riêng phần bạn, tuyệt nhiên không hề hấn.

Thánh vịnh 39

Xin Ngài thôi đừng đánh con nữa,
tay Ngài giáng xuống, thân này nát tan.

Chúa trị tội nhằm sửa dạy con người,
điều họ tha thiết, Ngài làm tiêu tan như mỗi đụn,
thật con người chỉ như hơi thở.

Lạy CHÚA, xin nghe lời con nguyện cầu,
tiếng con kêu cứu, xin Ngài lắng tai nghe.
Con khóc lóc, xin đừng làm ngơ giả điếc,
vì con là thân khách trọ nhà Ngài,
phận lữ hành như hết thầy cha ông.

Xin ngoảnh mặt đi cho lòng con thanh thoả,
trước lúc thân này phải ra đi và không còn nữa.

Lời nguyện của Giêrêmia 17, 14

Lạy ĐỨC CHÚA, xin chữa lành con, để con được chữa
lành, xin cứu thoát con, để con được cứu thoát, vì vinh dự
của con chính là Ngài!

Thánh vịnh 41: Lời cầu của bệnh nhân

Phúc thay kẻ lưu tâm đến người nghèo khổ:
trong ngày hoạn nạn, sẽ được CHÚA cứu nguy.

CHÚA bảo vệ và giữ gìn mạng sống,
lại ban cho hạnh phúc trên đời,
không trao họ cho địch thù hung hãn.

Người chăm nom khi liệt giường liệt chiếu,
lúc bệnh hoạn, Người chữa cho lành.

Matthêu 8, 8-11: Lời cầu xin của viên đội trưởng

“Viên đại đội trưởng đáp: “Thưa Ngài, tôi chẳng đáng Ngài vào nhà tôi, nhưng xin Ngài chỉ nói một lời là đây tớ tôi được khỏi bệnh. Vì tôi đây, tuy dưới quyền kẻ khác, tôi cũng có lính tráng dưới quyền tôi. Tôi bảo người này: “Đi! “, là nó đi, bảo người kia: “Đến! “, là nó đến, và bảo người nô lệ của tôi: “Làm cái này! “, là nó làm”. Nghe vậy, Đức Giê-su ngạc nhiên và nói với những kẻ theo Người rằng: “Tôi bảo thật các ông: tôi không thấy một người Ít-ra-en nào có lòng tin như thế”.

Thánh vịnh 6

Lạy CHÚA, xin đừng trách mắng con khi thịnh nộ,
đừng sửa trị con lúc nổi lôi đình.

Lạy CHÚA, xin đoái thương, này con đang kiệt sức,
chữa lành cho, vì gân cốt rã rời.

Toàn thân con rã rời quá đỗi,
mà lạy CHÚA, Chúa còn trì hoãn đến bao giờ ?

Lạy CHÚA, xin trở lại mà giải thoát con,
cứu độ con, bởi vì Ngài nhân hậu.

Chôn tử vong, ai nào nhớ Chúa,
nơi âm phủ, ai ngợi khen Ngài ?

Rên siết đã nhiều, nên con mệt mỏi,
trên giường ngủ, những thỏn thức năm canh,
từng giọt vẫn dài, lệ tuôn đầm gối,
mắt hoen mờ vì quá khổ đau,

thêm suy nhược bởi quân thù vây hãm.

Đi cho khuất, hỡi bọn làm điều ác,
vì CHÚA đã nghe tiếng nức nở ta rồi,
CHÚA đã nghe tiếng ta cầu khẩn,
CHÚA đón nhận lời ta nguyện xin.

Ước gì hết mọi kẻ thù tôi
phải nhục nhã, rụng rời kinh khiếp,
vội tháo lui, nhục nhã ê chề.
Con đã thưa cùng Chúa:
Lạy CHÚA, xin thương xót và chữa lành con,
quả thật con đắc tội với Ngài.

Lũ địch thù buông câu nguyên rủa
bao giờ nó mới chết, cho tên tuổi xoá nhoà ?

Kẻ đến thăm, miệng nói lời giả dối,
nhưng chủ ý thâm tin độc địa,
vừa ra khỏi nhà, đã vội rêu rao.

Mọi kẻ ghét con đều bàn tán thì thào,
tưởng tượng con mắc bệnh gì ghê gớm:

"Chúng nan y thâm nhập nó rồi,
đã liệt giường là không dậy nổi đâu! "

Cả người bạn thân con hằng tin cậy,
đã cùng con chia cơm sẻ bánh,
mà nay cũng giờ gót đạp con!

Nhưng phần Ngài, lạy CHÚA,
xin thương xót và nâng con trở dậy,
để con trả chúng mỗi hận này.

Con sẽ nhận biết rằng Chúa thương con thật,
nếu kẻ thù không đắc thắng hò reo.

Chúa nâng đỡ con vì con vô tội,
và đặt con ở mãi trước nhan Ngài.

Chúc tụng ĐỨC CHÚA là Thiên Chúa Ít-ra-en,
từ muôn thuở cho đến muôn đời. A-men. A-men.

Philip Kosloski/Aleteia
G. Võ Tá Hoàng chuyển ngữ
Nguồn tin: gpquinhon.org

12 bước tiến của sự kiêu ngạo trong ta

Tội kiêu ngạo

Sự kiêu ngạo lớn lên trong ta thế nào? Thánh Bênadô đã đưa ra cho chúng ta 12 bước tiến của nó. Chúng ta hãy lưu ý cách thức 12 bước này dần trở nên nghiêm trọng và cuối cùng dẫn ta đến nô lệ tội lỗi. Các bước này có xu hướng ảnh hưởng lên nhau, bắt đầu từ trong tâm trí, chuyển đến hành vi, sau đó đi sâu vào thái độ, và cuối cùng dẫn đến cuộc nổi loạn và sự nô lệ. Vì nếu người nào không phụng sự Thiên Chúa thì sẽ phụng sự Satan.

1. Sự tò mò

Điều làm cho sự tò mò bị liệt vào hạng kiêu căng, là vì chúng ta thường nghĩ rằng, chúng ta có quyền biết những

điều mà lẽ ra chúng ta không nên biết. Chúng ta thường lún sâu vào những điều mà chúng ta không nên như: những tình cảm, vấn đề riêng tư, hay hoàn cảnh tội lỗi của người khác, v.v. Vì thế, chúng ta soi mói một cách kiêu kỳ và thô thiển những điều mà đáng lý chúng ta không nên: những điều không thuộc chúng ta, hoặc không hợp và mất giờ của chúng ta, hay có lẽ vượt quá khả năng của chúng ta. Chúng ta tò mò tọc mạch, can thiệp, và soi mói những thứ mà chúng ta không nên, như thể chúng ta có quyền làm như vậy. Đây là tội tò mò.

2. Sự lơ đãng

Một chút bông đùa, thể thao, giải trí, có giá trị nhất định của chúng. Nhưng nếu quá thường xuyên, dần lún sâu vào giải trí, thì chúng ta cần xem lại. Chúng ta gạt bỏ, phớt lờ hoặc xem nhẹ những điều nghiêm túc liên quan đến sự vĩnh cửu, trong khi đó lại theo đuổi và những thứ mau qua và chóng tàn. Mất hàng giờ cho vấn đề giải trí, nhưng lại không có giờ cho việc cầu nguyện, học tập, hướng dẫn người khác trong đức tin, chăm sóc người nghèo, v.v., điều này cho thấy sự thiếu nghiêm túc, và thể hiện sự kiêu ngạo. Chúng ta gạt đi những gì quan trọng đối với Chúa cách nhẹ nhàng, và thay thế những ưu tiên ngu xuẩn của chính chúng ta. Đây là sự kiêu ngạo.

3. Sự tiêu khiển

Ở đây, chúng ta chuyển từ sự lơ đãng của tâm trí sang những hành vi phù phiếm phát sinh từ sự lơ đãng ấy. Chúng ta quá coi trọng những trải nghiệm và thú vui chóng

tàn, trong khi lại đánh mất những điều quan trọng phải làm. Những hành vi ngớ ngẩn, nhạt nhẽo, đại dốt và thất thường cho thấy một sự kiêu hãnh mà trong đó người ta không giàu có trong tương quan đối với Thiên Chúa. Chúng ta coi trọng điều vụn vặt, và xem nhẹ điều quan trọng một cách kiêu hãnh. Chúng ta dành nhiều thời gian cho sự phù phiếm, nhưng không có thời gian để cầu nguyện hay nghiên cứu Thánh Kinh.

4. Sự khoe khoang

Chúng ta ngày càng bị nhốt vào trong thế giới nhỏ bé của sự u mê và hành vi ngu xuẩn. Chúng ta bắt đầu khoái trá trong các hoạt động xác thịt, đê hèn, và coi chúng là một dấu hiệu của sự vĩ đại. Chúng ta bắt đầu khoe khoang về những điều ngu xuẩn. Khoe khoang là nói và nghĩ về bản thân vượt quá sự thật. Thánh Phaolô nói: “Nào có ai coi bạn hơn kẻ khác đâu ? Bạn có gì mà bạn đã không nhận lãnh ? Nếu đã nhận lãnh, tại sao lại vênh vang như thể đã không nhận lãnh ?” (1Cr 4,7). Người khoe khoang nghĩ quá cao về bản thân mình, hoặc phủ nhận hoặc quên rằng những gì anh ta có là một ân sủng, một món quà. Đây là sự kiêu ngạo. Ngoài ra, như chúng ta đã thấy, sự kiêu hãnh của chúng ta thường hướng về những thứ ngu xuẩn và nhất thời.

5. Sự lập dị

Thế giới của chúng ta ngày càng nhỏ lại, nhưng chúng ta lại cứ nghĩ chính mình ngày càng vĩ đại. Khi niềm kiêu hãnh của chúng ta lớn lên, chúng ta quá dễ dàng quên đi sự

phụ thuộc vào Thiên Chúa và người khác. Tất cả chúng ta chỉ là những hữu thể bất tất, lệ thuộc vào Thiên Chúa và người khác. Hơn nữa, chúng ta lại quá dễ dàng thu hẹp phán đoán và thế giới nhỏ bé của mình, nghĩ rằng cái đó là như vậy chỉ vì chúng ta nghĩ nó là như vậy. Điều đó khiến chúng ta không để ý đến những bằng chứng thực tế, ngừng kiếm tìm thông tin và lời khuyên từ người khác. Những người mà lấy lời khuyên của chính mình để làm cố vấn, là kẻ ngu xuẩn và kiêu căng! Sự lập dị là kiêu ngạo. Tuy nhiên, sự kiêu ngạo này phình to trong chúng ta, khi thế giới của chúng ta mỗi lúc một trở nên bé nhỏ và cá biệt hơn, chỉ tập trung càng nhiều vào chính cái tôi của mình.

6. Tính tự phụ

Khi thế giới chúng ta càng trở nên bé nhỏ, và niềm kiêu hãnh càng lớn, sự qui ngã và ảo tưởng của chúng ta ngày càng mạnh mẽ, và gia tăng tính tự tôn. Bây giờ, điều này là như vậy chỉ đơn giản là vì tôi nói vậy. Tôi đúng vì tôi nói như vậy. Không nhớ rằng trong con người chúng ta có ưu có khuyết, có thiện có ác. Chúng ta dễ trở nên mù lòa đến nỗi khó có thể sống với người khác. Chúng ta dễ thấy lỗi nơi người khác, nhưng lại không thấy lỗi trong chúng ta. Hơn nữa, chúng ta dễ so sánh bản thân mình với người khác, cho rằng “ít nhất tôi không giống gái mại dâm hay kẻ buôn ma túy”. Nhưng gái mại dâm hay kẻ buôn ma túy đâu phải là tiêu chuẩn để chúng ta so sánh. Chính Chúa Giêsu mới là tiêu chuẩn để so sánh. Nhưng thay vì chúng ta so sánh bản thân với Chúa Giêsu, và kiếm tìm lòng thương xót, chúng ta lại nhìn xuống, và so sánh chính mình với người khác, để từ đó mở đường cho sự kiêu ngạo.

7. Tính tự mãn

Ở giai đoạn này, ngay cả những phán xét của Thiên Chúa cũng phải nhường bước cho sự phán xét của chúng ta. Tôi tốt lành và sẽ được cứu độ, bởi vì tôi nói như vậy. Đây là tội chống lại niềm hy vọng, trong đó chúng ta chỉ đơn giản nhận lấy ơn cứu độ như thể do chính công trạng của chúng ta. Kết cục, chúng ta tuyên bố sở hữu những gì không thuộc chúng ta. Thật chính đáng để chúng ta hy vọng chắc chắn vào sự trợ giúp của Thiên Chúa trong việc đạt tới sự sống vĩnh cửu. Nhưng thật là kiêu ngạo khi chúng ta nghĩ rằng, chúng ta đã hoàn thành và sở hữu những gì chúng ta chưa có trong thực tế. Hơn thế nữa, sự kiêu ngạo làm chúng ta để qua một bên Lời Thiên Chúa, Lời mà hết lần này đến lần khác dạy chúng ta bước đi trong niềm hy vọng và kiếm tìm sự trợ giúp của Thiên Chúa như những người ăn mày, thay vì như những kẻ sở hữu, hoặc như những người tất nhiên đã được thừa hưởng vinh quang Thiên Đàng. Sự tự mãn là kiêu ngạo.

8. Tự công chính hóa

Bây giờ Chúa Giêsu phải rời ngai tòa phán xét bởi vì tôi đòi thế vị trí của Ngài. Không những thế, Ngài cũng phải bỏ Thánh giá, vì tôi thực sự không cần hy tế của Ngài. Tôi có thể tự cứu mình, và thật lòng mà nói, tôi không cần cứu độ. Tự công chính hóa là thái độ nói lên rằng, tôi có thể, bằng chính sức lực của mình, để tự công chính hóa bản thân mình, nghĩa là tự cứu độ mình. Rốt cuộc, điều đó cũng nói lên rằng, “tôi sẽ làm điều tôi muốn và tôi sẽ quyết

định xem nó đúng hay sai”. Thánh Phaolô nói: “Đối với tôi, dù có bị anh em hay toà đời xét xử, tôi cũng chẳng coi là gì. Mà tôi, tôi cũng chẳng tự xét xử lấy mình. Quả thật, tôi không thấy lương tâm áy náy điều gì, nhưng đâu phải vì thế mà tôi đã được kể là người công chính. Đáng xét xử tôi chính là Chúa” (1Cr 4,3-4). Nhưng người kiêu ngạo chỉ quan tâm đến quan điểm của mình, và từ chối giải thích, ngay cả với Chúa. Người kiêu ngạo quên đi vị thẩm phán trong vụ án của mình.

9. Thú tội giả hình

Trong tiếng Hy Lạp, từ giả hình có nghĩa là “diễn viên”. Trong vài hoàn cảnh và mức độ nhất định, khiêm nhường và thừa nhận những lỗi lầm của mình thì “hữu ích”. Người ta có thể nhận được “sự tín nhiệm” cho việc thừa nhận những lỗi lầm nhất định cách khiêm tốn, và tự xưng mình là “kẻ tội lỗi”. Nhưng người kiêu ngạo chỉ là đang diễn mà thôi. Người ấy chỉ đơn thuần đóng một vai diễn, và thực hiện phần việc của mình, vì sự tín nhiệm của xã hội hơn là sự ái hối hay ăn năn dóc lòng chừa. Rốt cuộc, người ấy thực sự không đến nỗi tệ. Nhưng nếu điệu bộ và vai diễn của kẻ tội lỗi khiêm nhường và sám hối sẽ đưa người ấy đến một nơi nào đó, thì người ấy sẽ nói lời thoại của mình, đóng vai diễn và trông có vẻ thánh thiện. Nhưng chỉ vì những tràng pháo tay từ khán giả mà thôi.

10. Cuộc nổi loạn

Sự kiêu ngạo thực sự bắt đầu vượt ra khỏi tầm kiểm soát khi một người nổi dậy chống lại Thiên Chúa và các vị đại

diện hợp pháp của Ngài. Nổi loạn có nghĩa là từ bỏ lòng trung thành, ý thức trách nhiệm, hoặc sự vâng phục đối với Thiên Chúa, Lời của Ngài, hoặc Giáo Hội. Nổi loạn là cố gắng lật đổ uy quyền của người khác, trong trường hợp này là Thiên Chúa và Giáo Hội. Thật là kiêu ngạo khi từ chối từng phục bất cứ thẩm quyền nào, và hành động theo những cách trái ngược với những gì thẩm quyền hợp pháp khẳng định.

11. Tự do phạm tội

Ở đây, sự kiêu ngạo sắp đi đến chung kết, khi nó ngạo nghễ khẳng định và ăn mừng rằng, nó hoàn toàn tự do để làm những gì nó thích. Người kiêu ngạo ngày càng phủ nhận mọi ràng buộc hoặc giới hạn. Nhưng tự do của người ngạo nghễ không phải là tự do đích thực. Chúa Giêsu nói: “Thật, tôi bảo thật các ông: hễ ai phạm tội thì làm nô lệ cho tội” (Ga 8,34). Giáo Lý vang vọng: “Ai càng làm điều tốt, người đó càng trở nên tự do. Không có tự do đích thực nếu không phục vụ điều thiện và chân lý. Chọn sự bất tuân và điều xấu, là lạm dụng tự do và sự lựa chọn này đưa chúng ta vào vòng nô lệ tội lỗi (x. Rm 6,17)” (GLHTCG, số 1733). Nhưng người kiêu căng sẽ không có tự do đó, ngạo nghễ khẳng định quyền tự do để làm theo ý mình, nhưng lại càng lún sâu hơn vào nghiện ngập và nô lệ.

12. Thói quen phạm tội

Ở đây, chúng ta thấy được bông hoa xấu xí và tràn đầy sự kiêu ngạo: thói quen phạm tội và nô lệ cho nó. Như thánh Augustinô nói: “Ý chí mới của tôi muốn phụng sự Chúa

không đủ mạnh để chiến thắng ý muốn cũ bị hư hoại, đã khó hơn vì thành thói quen. Điều xảy ra cho chúng ta là những ước muốn không trong sạch phát xuất từ những tình cảm sai lạc và khi nhượng bộ chúng, chúng tạo nên thói quen và trở thành một thứ nhu cầu” (Tự Thuật, 8.V.10).

Chúng ta đã tìm hiểu mười hai bước của ngọn núi kiêu ngạo. Nó khởi phát từ trong tâm trí với sự thiếu tỉnh táo, bắt nguồn từ tội tò mò và mối bận tâm phù phiếm. Tiếp đến là hành vi phù phiếm, những thái độ bào chữa, tự phụ, và loại trừ. Cuối cùng đưa đến cuộc nổi loạn và nô lệ hoàn toàn cho tội lỗi. Hậu quả là “nếu một người từ chối phụng sự Thiên Chúa vì lòng kiêu căng, người đó sẽ phụng sự Satan”.

Chúng ta đã thấy một sự tiến triển trong các bước trên không khác một lời khuyên giá trị cổ xưa:

***“Gieo suy nghĩ, gặt hành động;
Gieo hành động, gặt thói quen;
Gieo thói quen, gặt tính cách;
Gieo tính cách, gặt số phận”***

*Tác giả: Đức Ông Charles Pope,
Hương Dương chuyển ý từ blog.adw.org
Nguồn: Truyền thông HĐGMVN*

Dịch bệnh có phải là dấu chỉ của thời đại?

Nhiều người có thể ngạc nhiên: Vì sao trước đại dịch, Giáo Hội Công Giáo thường mời gọi tín hữu tin vào Thiên Chúa ? Đó là thái độ cần thiết, bởi trải qua dòng lịch sử với nhiều biến cố, Giáo Hội nhận ra được dấu chỉ của thời đại (the signs of the times). Nơi đó, Giáo Hội đọc thấy những thông điệp Thiên Chúa đang nói với con người. Trước diễn biến phức tạp của Dịch bệnh đang bùng phát mạnh hơn trên toàn cầu, chúng ta thử xem đó có phải là dấu chỉ của thời đại.

1. Thuật ngữ

Với nhiều tín hữu, có thể cụm từ trên đây nghe rất lạ tai. Để tiếp cận từ này, chúng ta khởi đi từ câu đúc kết dân gian: *“Trăng quầng thì hạn, trăng tán thì mưa”*. Hoặc, “Con đặng đông vừa trông vừa chạy, con đặng nam vừa làm vừa chơi.” Dân Việt Nam mình có biết bao câu như thế để nói về hiện tượng thời tiết, báo hiệu cho chúng ta nên ứng xử như thế nào.

Trong đời sống đức tin cũng thế, dấu chỉ là một thực tại có thể thấy được, để hướng đến một thực tại khác. Dấu chỉ thời đại là những sự kiện hay hiện tượng văn hóa, xã hội, biến cố nói lên tính chất đặc thù của thời đại. Qua đó, chúng ta có thể thấy những khát vọng và nhu cầu của con người. [1] Quan trọng hơn, nơi đó người Công Giáo có thể đọc ra sự hiện diện và hoạt động của Thiên Chúa.

Nếu mở từng trang Kinh Thánh, chúng ta có thể thấy biết bao dấu chỉ thời cuộc trong cả Cựu Ước lẫn Tân Ước. Đó có thể là những chiến thắng vẻ vang của dân Chúa trước quân xâm lăng. Cuộc xuất hành thành công dưới sự lãnh đạo của Môsê cũng là dấu chỉ cho thấy Thiên Chúa luôn đồng hành với dân Người. Khi cả dân quay về với Thiên Chúa, đó là dấu chỉ cho thấy họ thực sự ăn năn. Ngược lại, khi dân xa rời Thiên Chúa, thờ thần ngoại bang, đó là dấu chỉ cho thấy dân sắp rơi vào cảnh lâm than.

Sang thời Tân Ước, mỗi sách Tin Mừng đều cho thấy những dấu chỉ cần được nhận ra [2]. Chúng ta nhớ có

lần Tin Mừng ghi lại đoạn Chúa Giêsu khuyên người ta cần nhận ra dấu chỉ của thời đại: “*Bấy giờ, có những người thuộc phái Phariseu và phái Xadốc lại gần Đức Giêsu, và để thử Người, thì xin Người cho thấy một dấu lạ từ trời. Người đáp: ‘Chiều đến, các ông nói: **Ráng vàng thì nắng**’, rồi sớm mai, các ông nói: **‘Ráng trắng thì mưa**’. Cảnh sắc bầu trời thì các ông biết cắt nghĩa, còn thời điểm thì các ông lại không cắt nghĩa nổi.*” (Mt 16,1–3).

Thực ra cụm từ trên chỉ được nhắc đến vào thế kỷ XVII, nhà thần học kinh viện người Tây Ban Nha, Melchior Cano nói về lịch sử như một “nơi chốn thần học”. Sau này đức Hồng y Michael von Faulhaber (1869–1952) đã từng dùng kiểu nói: “Tiếng của thời đại, tiếng của Chúa”. Nhất là sau hai cuộc thế chiến, “dấu chỉ thời đại” trở thành cụm từ then chốt. Chẳng hạn, trong thông điệp đầu tiên của mình nơi Công Đồng Vaticano II (1962–1965), Đức Phaolô VI viết: “Phải kích thích trong Giáo Hội sự chờ đợi trong sự tỉnh thức kiên trì đối với những dấu chỉ thời đại... xác nhận tất cả những sự vật và gìn giữ điều gì là tốt trong mọi thời, cũng như trong mọi hoàn cảnh.” [3] Đòi hỏi đó không chỉ dành cho các nhà thần học, hoặc những chủ chăn của Giáo Hội; đó còn là lời mời dành cho mỗi giáo dân để biến dấu chỉ thời đại thành một khát vọng chân thành và thiết thực. (x. Sắc Lệnh Tông Đồ Giáo Dân, số 14).

Ví dụ Công Đồng Vaticano II cho chúng ta một vài dấu chỉ tiêu biểu của thời đại như: khát vọng hiệp nhất (x. HN 4); vai trò của người giáo dân (x. LM 9); tình liên đới

giữa các dân tộc (x. TĐ 14); quyền tự do tôn giáo (x. TD 15); lòng nhiệt thành với phụng vụ (x. PV 43).

2. Dịch bệnh có phải là dấu chỉ thời đại ?

Nếu đọc qua những lá thư của Giáo Hội liên quan đến lần đại dịch này, chúng ta dễ dàng nghe được những lời mời gọi nguyên cầu và trở về với Thiên Chúa. Nhất là mùa dịch đang diễn ra trong Mùa Chay, lời gọi ấy lại càng thống thiết hơn. Hẳn nhiên, đó luôn là sứ mạng của Giáo Hội, để giúp con người trung tín vào Thiên Chúa. Trong cảnh dịch lan tràn như hiện nay, Giáo Hội càng nhìn thấy nơi đó một dấu chỉ lớn lao. Vì trong đau khổ và nghịch cảnh, một mặt người tín hữu dễ phớt lờ tiếng nói của Thiên Chúa trong biến cố này; mặt khác, Giáo Hội luôn giúp con người trở về với Thiên Chúa. Hoặc nói như Clive Staples Lewis [4]: *“Thiên Chúa thì thầm trong những lúc ta vui, Người thì thầm trong lương tâm ta. Nhưng Người nói lớn mạnh trong những đau khổ của ta. Những đau khổ đó là cái loa tăng âm để làm thức tỉnh một thế giới ngủ mê.”* (x. Youcat số 51).

Chắc chắn Dịch bệnh đang ảnh hưởng không chỉ đến tính mạng nhiều người, nó còn tác động đến hầu hết khía cạnh của đời sống. Có người ví đó như cuộc chiến tranh mà toàn thế giới phải chống chọi. Mỗi tín hữu cũng không miễn nhiễm với Dịch bệnh này. Cứ nhìn thành đô Rôma tráng lệ, đông đúc người hành hương, thì trước Dịch bệnh mọi chương trình, thánh lễ công cộng đều tạm ngưng. Điều ấy có nghĩa là người ta đang có biện pháp cực mạnh để hy vọng ngăn ngừa được sức công phá của Dịch bệnh

Trong bầu không khí ấy, dĩ nhiên, Giáo Hội thấy được nỗi đau đớn, hoảng sợ của người dân. Giáo Hội thấy nơi đó một lời mời gọi để con người cần hoán cải, sám hối và ăn năn nhiều hơn. Giáo Hội đang tiếp tục lắng nghe tiếng Chúa trong những biến cố của thế giới, nhất là lần đại dịch này.

Phải chăng Thiên Chúa muốn nhắc cho con người về thân phận mỏng dòn, mong manh và phải chết ?

Phải chăng con người toàn năng có thể làm được mọi thứ, có thể tiêu diệt được dịch thù đang tấn công nhân loại ?

Phải chăng Dịch bệnh là hệ quả của những lầm lạc và kiêu ngạo của con người ? Hình như con người chia phe nhóm đấu đá, đến nỗi hậu quả là chết chóc tang thương ?

Hoặc là, Dịch bệnh này khiến thế giới bừng tỉnh về một viễn tượng thiên đường do chính con người có thể tạo nên bằng quyền lực, tranh giành và cố chấp ? v.v...

Danh sách câu hỏi trên đây có thể dài vô tận mà mỗi người có thể đặt ra trước con Dịch bệnh này. Đừng quên, Giáo Hội luôn nhớ sứ mạng của mình là chăm chú tìm kiếm, lắng nghe, khám phá tiếng nói, cũng như hoạt động của Thiên Chúa trong dòng lịch sử qua những dấu chỉ thời đại. Sẽ không thừa khi Giáo Hội thống thiết nhắc con cái mình về một dấu chỉ đang diễn ra trước mắt chúng ta. Đó là thời cơ để con người khiêm tốn hơn, nhìn nhận thân phận và vị trí của mình trong công trình sáng tạo của Thiên Chúa.

Một cách cụ thể, Đức Giáo Hoàng Phanxicô nhiều lần chỉ cho chúng ta nhận ra dấu chỉ của thời đại. Chẳng

hạn ngài nói: **“Mỗi người chúng ta đều có tự do để phân định. Nhưng để có thể phân định được, chúng ta phải biết rõ điều gì đang diễn ra.”** [5] Hẳn nhiên mỗi người đều thấy điều gì đang diễn ra quanh con virus kinh khủng này. Trên mạng Internet, môi trường xung quanh, đâu đâu cũng đầy những thông tin về Dịch bệnh . Tôi phòng dịch và nhìn nhận về dịch bệnh này như thế nào ?

Giáo Hoàng Phanxicô chỉ cho ta một chìa khóa để nghe được dấu chỉ: **“Trước hết là phải biết thính lặng: hãy thính lặng và quan sát. Sau đó, hãy suy tư và phản tỉnh.”** [6] Đó là không gian nguyện cầu, là nhìn những gì đang diễn ra để lắng nghe tiếng Chúa. Chúa vẫn ở đó, và muốn nói nhiều điều với con người trong biến cố này. Với sự đơn sơ, chân thành cộng với việc thính lặng, suy tư phản tỉnh và cầu nguyện, hy vọng mỗi người đọc được thông điệp của Chúa nơi hoàn cảnh không mấy yên bình này.

Điều tuyệt vời cho những ai nhận ra chút dấu chỉ của thời đại là: họ không hoang mang, hoảng sợ. Ngược lại họ xác tín: **“Chính Tin Mừng là Lời của Chúa Giêsu đã làm thay đổi thế giới và tâm hồn chúng ta. Do đó, chúng ta được mời gọi tín thác vào Lời của Chúa Kitô, để mở tâm hồn đón nhận Lòng thương xót của Chúa Cha và để cho bản thân mình được biến đổi nhờ ân sủng của Chúa Thánh Thần.”** [7] Gần hơn, sau khi đưa ra những chỉ dẫn cụ thể cho giáo dân trước Dịch bệnh, đức cha Giuse Nguyễn Năng mời gọi giáo dân **“xin Thiên Chúa giàu lòng thương xót chữa lành và ban bình an cho nhân loại.”** [8]

Với quan điểm cá nhân, tôi thấy đại dịch lần này thực sự là dấu chỉ của thời đại. Nơi đó, mỗi người có thể hiểu hơn về cách Thiên Chúa nói với con người. Thiên Chúa có thể tỏ lộ nhiều điều qua biến cố lay động toàn cầu lần này. Hay nói như Đức Giáo Hoàng Phanxicô ngày 11 tháng 3, khi ngài cầu nguyện trong biến cố này: *“Lạy Mẹ Maria, Mẹ luôn tỏa sáng trên hành trình của chúng con như dấu chỉ của ơn cứu độ và niềm hy vọng... xin giúp đỡ chúng con biết vâng theo thánh ý Chúa Cha.”* [9]

3. Vài điều cần tránh khi đọc dấu chỉ thời đại

Khi nói về dấu chỉ thời đại, các nghị phụ Công Đồng Vaticano II nhấn mạnh đến “sự hiện diện của Thiên Chúa và về hoạt động của Ngài.” **Thật không chính xác** khi thấy những dấu chỉ để quy gán cho Thiên Chúa đang trừng phạt dân. Chúa không làm ra Dịch bệnh. Ngài không tạo ra sự dữ. Xin đừng nhìn dấu chỉ thời đại này để nói rằng Chúa không thương xót con người.

Dịch bệnh không phải là dấu chỉ cánh chung. Con người không thể biết lúc nào đến ngày cánh chung. Dấu chỉ thời đại giúp con người có thêm lý do để tin tưởng vào Thiên Chúa nhiều hơn. Thiên Chúa luôn quan phòng mọi sự. Mỗi người đều sống trong tình yêu của Ngài. Nếu hiện tại con người tin yêu Chúa, thì tương lai sẽ tốt đẹp hơn.

Chiêm ngắm những gì đang diễn ra để thấy được bàn tay của Thiên Chúa. Trước dấu chỉ thời đại, người ta lại có nguy cơ đi vào lối dẫn dắt của sự dữ. Họ bi quan và thấy tuyệt vọng. Trong khi đó, Thiên Chúa mời gọi họ nhìn

vào cuộc sống với niềm hy vọng lớn lao. Có Chúa là có tương lai, có bình an. Do đó, đừng để dấu chỉ thời đại dẫn bạn vào ngõ cụt.

Khi đọc dấu chỉ, chúng ta không thể đọc một mình. Chúng ta có Giáo Hội, có Chúa Thánh Thần hướng dẫn. Xin đừng liêu lĩnh suy đoán một mình. Ngược lại trong Giáo Hội, chúng ta được hướng dẫn để thấy dấu chỉ thời đại rõ hơn, khách quan hơn. Đối với Kitô hữu, để nhận ra các dấu chỉ thời đại, họ cần được Giáo Hội hướng dẫn để biết lắng nghe tiếng nói của Thần Khí và quy chiếu về Chúa Kitô [10].

Đừng để tâm lý hoảng sợ, hoang mang chi phối việc đọc dấu chỉ của chúng ta. Nhất là trước biết bao thông tin tiêu cực về Dịch bệnh, một tâm hồn bình an trong Chúa mới có thể nhận ra Chúa đang muốn nói với tôi điều gì.

Tạm kết

Có lẽ đề tài này quá rộng so với một bài viết ngắn trên đây. Hy vọng chút gợi ý trên để mỗi người nhìn đại dịch với lòng tin tưởng và hy vọng. **Thiên Chúa thực sự đang “vạn loa” thật to** để mời gọi con người trở về với Ngài.

“Liệu tôi có biết rằng lịch sử của Chúa vẫn đang tiếp diễn hôm nay, và mãi cho đến ngày Ngài ngự đến

trong vinh quang không ? Tôi có đọc được các dấu chỉ thời đại và sống kiên trung với tiếng gọi của Chúa không ?”

Dù trong hoàn cảnh thuận lợi hoặc khó khăn, khỏe mạnh hay dịch bệnh, Giáo Hội, Thiên Chúa vẫn luôn mời gọi mỗi người nhạy bén nhận ra dấu chỉ thời đại.

Nó đang diễn ra trước mắt chúng ta.

Ước gì mỗi người lắng nghe được tiếng nói của Chúa Thánh Thần đang lớn tiếng trong cơn dịch này.

Nguồn: Jos.PDNSJ.

(...còn tiếp... xin hiệp thông để cùng cầu nguyện)